

FÖLDI PÉTER

„Aranjuezben kél a Nap”

Még minden fekete volt, amikor leért a partra. A másik kettő már jó ideje ott ült a kőfalon, a lábukat a tétován vonagló víz fölé lógatva. Az újonnan jött nem szólt, csak szöszmötölve nyögött vagy kettőt. Hosszú, oldalra fésült ősz haját válla mögé igazítva, nyitott oldaltáskájából világoskék, apró mintás szalvétába burkolt szendvicset vett elő – még Piroska csomagolta – odakínálta nekik, aztán bontatlanul tette vissza.

A horizont már derengett.

Az üveg koccant a betonon.

Először azok ketten ittak, majd ő is. (Jólesett.) A másik hosszú hajú, aki közepén hordta a választékát (amolyan hippi Krisztusként) letette a hóna alól a Gulliver-kötetet. Zoli, a harmadik csak vigyorgott, az üveget nézte, majd újra ittak.

– Vártunk – mondta ekkor már Tamás.

– Morgással, meg legutóbb Bözsével is üzentem.

Közben már teljesen kivilágosodott, a Nap ott egyensúlyozott a horizont peremén.

– Na gyerünk – dörmögte Feri, inkább csak úgy magának, és lábait kicsit nehezen ráigazította a vízen himbálódzó tükörcserepekre.

Zoli még húzott egyet az üvegből, jó ujjnyit hagyva az alján, és látszólag véletlenül a támfalon hagyta, felejtette. (Örül majd neki valaki, ha erre jár.)

Aztán csak úgy sietség nélkül elindultak mind a hárman. A Fényúton.

Aranjuezben kél a Nap.

